

LBRIS

We know
books

Seria
TURNUL ÎNTUNECAT

Pistolarul
Alegerea celor trei
Ținuturile pustii
Vrăjitorul și globul de cristal
Vântul prin gaura cheii
Lupii din Calla
Cântecul lui Susannah
Turnul Întunecat

STEPHEN
KING
ȚINUTURILE
PUSTII

Ediția a III-a
Traducere din limba engleză de
MIRCEA PRICĂJAN

ARMADA

CUPRINS

<i>Argument</i>	7
CARTEA ÎNTÂI	
JAKE – Frica într-un pumn de țărână	17
I. Ursul și osul	19
II. Cheia și trandafirul	110
III. Ușa și demonul	179
CARTEA A DOUA	
LUD – Un morman de imagini frânte	257
IV. Orașul și ka-tet-ul	259
V. Podul și orașul	323
VI. Ghicitorile și ținuturile pustii	465
<i>Nota autorului</i>	499

LBRIS

We know
books

CARTEA ÎNTÂI

JAKE

FRICA ÎNTR-UN PUMN DE ȚĂRÂNĂ

URSUL ȘI OSUL

1

Pentru ea, era a treia oară cu gloanțe adevărate... și prima dată când scotea pistolul din tocul cu care o încinsese Roland.

Aveau gloanțe bune din belșug; Roland adusese cu el mai bine de trei sute din lumea în care Eddie și Susannah Dean își duseseră viețile până la momentul alegerii lor. Faptul că aveau gloanțe destule nu însemna însă că acestea puteau fi risipite; dimpotrivă. Zeii nu-i aveau la suflet pe risipitori. Roland fusese învățat, întâi de tatăl său și apoi de Cort, cel mai mare profesor al lui, să creadă așa, și asta continua să-i fie credința. Poate că zeii aceia nu te pedepseau pe loc, dar mai curând sau mai târziu pedeapsa trebuia ispășită... și cu cât era așteptarea mai lungă, cu atât devenea povara mai grea.

La început nu fusese nevoie de gloanțe adevărate. Roland trăgea cu pistolul de mai mulți ani decât ar fi putut crede frumoasa femeie tuciu-rie în scaun cu rotile. O corectase la început doar urmărindu-i direcția când ea trăgea de probă în țintele pregătite de el. Femeia prindea repede. Atât ea, cât și Eddie prindeau repede.

Cum bănuise, amândoi erau pistolari înnașcuți.

Astăzi, Roland și Susannah veniseră într-o poiană aflată la mai puțin de un kilometru și jumătate de tabăra din pădure, care le era casă deja de aproape două luni. Zilele trecuseră într-o dulce monotonie. Corpul pistolarului se vindecase în vreme ce Eddie și Susannah învățau lucrurile pe care Roland trebuia să-i învețe: cum să tragă cu pistolul, cum să vâneze,

URDIS

We know
books

să eviscereze și să curețe prada; cum prima dată să întindă, apoi să usuce și să tăbăcească pieile acelor prăzi; cum să folosească la maximum părțile animalului, astfel încât să nu se irosească nimic din el; cum să afle nordul orientându-se după Steaua Bătrână și sudul după Mama Bătrână; cum să asculte pădurea în care se găseau acum, la o sută de kilometri nord-est, sau mai bine, de Marea Vestului. Astăzi Eddie rămăsese în urmă, dar pistolarul nu se arătase deranjat. Lecțiile pe care le ții minte cel mai bine, știa Roland, sunt întotdeauna acelea pe care le înveți singur.

Totuși, lecția care fusese mereu cea mai importantă era și acum la fel: cum să tragi cu pistolul și cum să nimerești ținta de fiecare dată. Cum să ucizi.

Marginile poienii erau trasate de brazi întunecați, cu miros dulce, dispuși în jurul lui într-un semicerc aproximativ. Către sud, terenul cobora brusc o sută de metri într-o serie de praguri din marnă sfărâmicioasă și stânci sparte, ca niște scări pentru uriași. Un pârâu cu apă limpede ieșea din pădure și străbătea poiana prin mijloc, bolborosind întâi printr-un canal adânc săpat în pământul buretos și piatra friabilă, apoi curgând pe suprafața de rocă crăpată care cobora lin spre locul unde terenul se povârnea.

Apa străbătea treptele într-o serie de cascade și nenumărate curcubee frumoase, unduitoare. Dincolo de marginea povârnișului era o vale magnifică, adâncă, presărată și ea de pini și câțiva ulmi bătrâni și mari, care refuzau a fi dați deoparte. Aceștia se înălțau verzi și bogați, arbori care probabil erau bătrâni când tărâmul de pe care venea Roland era încă tânăr; nu vedea niciun semn cum că valea ar fi ars vreodată, deși bănuia că trebuie să fi atras fulgere la un moment sau altul. Iar fulgerele nici n-ar fi fost singurul pericol. Într-un timp îndepărtat, în pădurea aceea locuiseră oameni; Roland dăduse peste urme lăsate de ei, în mai multe rânduri, de-a lungul ultimelor săptămâni. Erau artefacte primitive în cea mai mare parte, dar între ele se numărau cioburi de oale de lut care putuseră fi călitate doar în foc. Și focul era o materie diabolică; simțea plăcere în a scăpa din mâinile care au creat-o.

Deasupra acestei scene bucolice se arcuia un cer albastru, fără pată, pe care câteva ciori zburau în cerc la distanță de câțiva kilometri, croncănind cu vocile lor bătrâne și aspre. Păreau agitate, ca și când ar

fi urmat o furtună, însă Roland adulmecase aerul și nu simțise apropierea ploii.

În stânga pârâului se afla o stâncă. Roland pusese pe ea șase așchii de piatră. Toate conțineau foite de mică și sclipeau ca niște lentile în lumina caldă a după-amiezii.

— Ultima șansă, zise pistolarul. Dacă tocul e incomod – fie și numai puțin – spune-mi acum. N-am venit aici să irosim muniție.

Ea îi aruncă o privire piezișă, sardonică, și pentru o clipă el o văzu pe Detta Walker acolo. Era ca o rază de lumină cețoasă reflectată într-o bară de oțel.

— Ce ai face dacă n-ar fi comod și eu nu ți-aș spune? Dacă aș rata toate bucățelele alea? M-ai plesni peste cap, cum făcea profesorul ăla al tău?

Pistolarul zâmbi. În ultimele cinci săptămâni zâmbise mai mult decât în cei cinci ani care le precedaseră.

— Nu pot face asta, și tu știi. Eram copii, unu la mână – copii care nu trecuseră încă prin ritualul bărbăției. Pe un copil îl poți palmui, ca să-l corectezi, dar...

— În lumea mea, a-ți palmui odrasla nu-i un lucru privit cu blândețe de oamenii buni, zise Susannah, pe un ton sec.

Roland ridică din umeri. Îi era greu să-și imagineze o astfel de lume – oare nu spunea Marea Carte: „Să nu-ți pară rău de vergea, ca să nu-ți cocoloșești copilul?” – dar nu credea că Susannah mințea.

— Lumea ta nu a mers mai departe, zise el. Multe lucruri sunt diferite acolo. N-am văzut eu oare cu ochii mei că așa este?

— Ba cred că ai văzut.

— În orice caz, tu și Eddie nu sunteți copii. Ar fi o greșeală din partea mea să vă tratez ca și când ați fi. Iar dacă a fost nevoie de teste, amândoi le-ați trecut.

Deși n-o spusese cu voce tare, se gândea la felul în care se încheiaseră lucrurile pe plajă, când ea spulberase trei homaroșenii cât ai clipi, înainte să apuce să-i descărneze, pe el și pe Eddie, până la os. Remarcă zâmbetul ei, în chip de răspuns, și-și spusese că poate își amintea și ea același lucru.

— Ce-o să faci, deci, dac-o să trag de rahat?

— O să mă uit la tine. Cred că altceva nu va trebui să fac.

Ea cumpăni ideea, apoi încuviință din cap.

— Posibil.

Încercă din nou cureaua. Era încinsă cu ea peste piept ca un toc de umăr (o practică pe care Roland o numea în gând „legătura docherului”) și părea relativ simplă, dar îi luase multe săptămâni de încercări eșuate – și multă meștereaală – ca rezultatul să fie bun. Cureaua și revolverul al cărui mâner din lemn de santal ros se șteia din tocul vechi, uns cu ulei, fuseseră ale pistolarului; tocul îi atârname la șoldul drept. Petrecuse mult timp în ultimele cinci săptămâni convingându-se că nu avea să mai atârne acolo niciodată. Grație homaroșeniilor, acum era un pistolar stângaci.

— Cum e, deci? Întrebă el din nou.

De data aceasta, ea îi răsese în față.

— Roland, cureaua asta veche-i atât de comodă cât va fi vreodată. Acum, vrei să trag cu pistolul sau doar să stăm aici și să ascultăm crâncănitul ciorilor de colea?

Simți cum degetele mici și ascuțite ale tensiunii își fac loc sub pielea sa și bănuia că la fel simțise și Cort uneori, dincolo de aspectul lui exterior aspru. Voia ca femeia să fie bine... avea nevoie ca ea să fie bine. A arăta însă cât de tare voia și avea nevoie... asta putea duce la dezastru.

— Spune-mi lecția încă o dată, Susannah.

Ea suspină, într-o exasperare jucată... dar în timp ce vorbea, zâmbetul i se șterse și chipul ei întunecat, frumos, deveni solemn. Și de pe buzele ei, Roland auzi din nou vechea litanie, înnoită acum de glasul ei. Nu se așteptase niciodată să audă acele cuvinte de la o femeie. Cât de natural sunau... și totuși cât de ciudat și de periculos totodată.

— „Nu țintesc cu mâna mea; cea care țintește cu mâna ei a uitat chipul tatălui.

Țintesc cu ochiul.

Nu trag cu mâna mea; cea care trage cu mâna ei a uitat chipul tatălui.

Trag cu mintea.

Nuucid cu arma mea...”

Se întrerupse și arătă spre pietrele înspicate cu mică de pe bolovan.

— Eu oricum n-o săucid nimic... nu-s decât niște *pietricele*.

Expresia ei – puțin trufașă, puțin obraznică – sugera că se aștepta ca Roland să fie exasperat, poate chiar nervos. Roland, totuși, trecuse prin

ceea ce trecea ea acum; nu uitase că pistolarii ucenici sunt neastâmpărați și cu mințile aiurea, neobrazăți și în stare să muște în cel mai nepotrivit moment... și descoperise o neașteptată capacitate în sine. Putea să-i învețe pe alții. Mai mult, îi plăcea să-i învețe și se trezea întrebându-se, din când în când, dacă așa stătuseră lucrurile și-n cazul lui Cort. Bănuiala lui era că da.

Acum, și mai multe ciori începură să croncănească aspru, în pădurea din spatele lor. O parte a minții lui Roland observă faptul că noile croncănituri erau agitate, nu doar certărețe; păsările acelea păreau să fi fost speriate și forțate să părăsească prada din care se înfruptau. Avea însă lucruri mai importante la care să se gândească, decât la motivul pentru care un stol de ciori se speriasse, așa că puse informația la păstrare și se concentră din nou asupra lui Susannah. A nu face asta cu un ucenic însemna să ceri o a doua mușcătură, mai puțin glumeață. Și cine ar fi de vină pentru asta? Cine altcineva dacă nu profesorul? Căci nu el oare o învăța să muște? Îi învăța pe *amândoi* să muște. Oare nu asta era un pistolar, când dădeai la o parte cele câteva reguli stricte de conduită și puținele note bătute în piatră ale catehismului? Nu era oare el (sau ea) doar un șoim cu chip uman, învățat să muște la comandă?

— Nu, zise el. Nu sunt pietre.

Ea ridică sprâncenele și începu să zâmbească din nou. Acum, văzând că el nu va răbufni, cum făcea uneori când ea era lentă și neastâmpărată (sau cel puțin nu încă), ochii ei căpătară iarăși sclipirea aceea perfidă, de lumină reflectată în oțel, pe care el o asocia cu Detta Walker.

— Nu-s?

Tonul șugubăț din vocea ei era încă afabil, dar el credea că avea să capete accente răutăcioase, dacă-i permitea. Femeia era încordată, pregătită, cu ghearele deja scoase pe jumătate din teacă.

— Nu, *nu* sunt, zise el, tachinând-o la rândul său. Și lui începu să-i revină zâmbetul pe buze, dar era un zâmbet rigid și lipsit de umor. Susannah, ți-amintești de *fețele palide borâte*?

Surâsul ei dădu să se stingă.

— *Fețele palide borâte* din Oxford Town?

Surâsul îi dispăruse.

— Ți-aduci aminte ce au făcut *fețele palide borâte* cu tine și cu prietenii tăi?

URBIS

We know
books

— Acea n-am fost eu, zise ea. Acea a fost altă femeie.

Privirea îi deveni posacă. Roland ura privirea aceea, dar îi și convenea de minune. Era privirea *corectă*, cea care spunea că vreascurile ard bine și-n scurt timp butucii cei mari vor începe să se aprindă.

— Da. Așa e. Că-ți place sau nu, era Odetta Susannah Holmes, fiica lui Sarah Walker Holmes. Nu tu așa cum ești, ci tu așa cum *ai fost*. Ți-amintești furtunurile de pompieri, Susannah? Ți-amintești dinții de aur, cum i-ai văzut când au folosit furtunurile împotriva ta și a prietenilor tăi, în Oxford? Cum i-ai văzut scânteind în timp ce ei râdeau?

Ea le spusese lucrurile acestea, și numeroase altele, în multe nopți lungi, pe când focul ardea molcom în vatră. Pistolarul nu înțelesese totul, dar ascultase cu atenție, chiar și așa. Și ținuse minte. Durerea era o unealtă, în definitiv. Uneori era cea mai bună unealtă.

— Ce-i cu tine, Roland? De ce vrei să-mi aduci în gând porcăriile astea?

Acum, ochii sumbri scânteiau la el periculos; îi aminteau de ochii lui Alain atunci când blândul Alain era stârmit.

— Pietrele alea de acolo-s oamenii aceia, rosti Roland încet. Oamenii care te-au închis într-o celulă și te-au lăsat să faci pe tine. Oamenii cu băte și câini. Oamenii care ți-au spus „pizdă neagră“.

Arătă spre ele, mișcând degetul de la stânga la dreapta.

— Iată-l pe cel care te-a ciupit de sân și a râs. Iată-l pe cel care a spus c-ar fi mai bine să verifice dacă n-ai ceva îndesat în cur. Iată-l pe cel care ți-a spus „cimpanzeu în rochie de cinci sute de dolari“. Iată-l pe cel care a lovit cu bastonul în spițele scaunului tău cu rotile, până când ai crezut că sunetul te va scoate din minți. Iată-l pe cel care i-a spus prietenului tău Leon că-i un *homalău*. Și cel din capăt, Susannah, este Jack Mort.

Acolo. Pietrele alea. *Oamenii ăia*.

Femeia respira repede acum, pieptul umflându-se și coborând cu mișcări scurte și iuți sub cureaua pistolarului, cu încărcătura ei grea de gloanțe. Ochii ei îl părăsiseră; se uitau la bucățile de piatră pătate cu mică. Dincolo de ele, la oarecare distanță, un copac se crăpă și căzu la pământ. Alte ciori croncăniră în văzduh. Adânc în jocul care nu mai era un joc, niciunul dintre ei nu observă.

— O, da? răsuflă ea. Așa zici?

— Așa zic. Acum spune-ți lecția, Susannah Dean, și fii sinceră!

De data aceasta, cuvintele căzură de pe buzele ei ca mici bucăți de gheață. Mâna ei dreaptă tremură ușor pe brațul scaunului cu rotile, ca un motor la ralanti.

— „Nu ținesc cu mâna mea; cea care țineste cu mâna ei a uitat chipul tatălui.“

Eu ținesc cu ochiul.“

— Bun!

— „Nu trag cu mâna mea; cea care trage cu mâna ei a uitat chipul tatălui.“

Eu trag cu mintea.“

— Așa a fost dintotdeauna, Susannah Dean.

— „Nuucid cu pistolul meu; cea care ucide cu pistolul ei a uitat chipul tatălui.“

Euucid cu inima.“

— *Atunci, UCIDE-I, pentru numele tatălui tău!* strigă Roland. *UCIDE-I PE TOȚI!*

Mâna ei dreaptă fu o ceață între brațul scaunului și mânerul revolverului lui Roland. Acesta ieși din toc într-o secundă și mâna ei stângă coborî, acționând cocoșul cu mișcări la fel de iuți și delicate ca zbaterile aripilor unui colibri. Șase pocnete scurte răsunară în vale și cinci dintre cele șase pietre așezate pe bolovan dispărură de pe fața pământului.

Un moment, niciunul nu scoase o vorbă – nici măcar nu respiră, parcă – în vreme ce ecoul se îndepărta, scăzând. Până și ciorile amuțiră, cel puțin pentru moment.

Pistolarul sparse tăcerea cu trei cuvinte atone și totuși straniu accentuate:

— E foarte bine!

Susannah se uită la pistolul din mâna ei ca și când nu l-ar mai fi văzut niciodată până atunci. Un fuior de fum se ridica din țevă, perfect drept în aerul nemișcat, tăcut. Apoi, încet, femeia îl puse înapoi în toc, sub piept.

— Bine, dar nu perfect, zise ea într-un sfârșit. Am ratat una.

— Da?

Roland se duse la stâncă și luă în mână pietricica rămasă. O privi, după care i-o aruncă ei.

IBDIS

We know

Ea o prinse cu stânga; dreapta rămase aproape de pistol, văzu el mulțumit. Trăgea mai bine și mai natural decât Eddie, dar nu învățase lecția de acum la fel de repede ca Eddie. Dacă ar fi fost cu ei în timpul schimbului de focuri din clubul de noapte al lui Balazar, poate ar fi învățat-o. Acum, înțelese Roland, în sfârșit învăța și ea. Femeia se uită la piatră și văzu ciobitura, adâncă de abia de câțiva milimetri, în colțul de sus.

— Doar ai atins-o, spuse el, întorcându-se la ea, dar într-un schimb de focuri, uneori nici nu ai nevoie de mai mult. Când zgării un ins, îl faci să-și piardă ținta...

Tăcu.

— De ce te uiți așa la mine?

— Nu știi, nu-i așa? Chiar nu știi?

— Nu. Mîntea ta e deseori ferecată pentru mine, Susannah.

Vocea lui nu era deloc defensivă și Susannah clătină exasperată din cap. Învărtita rapidă a personalității ei uneori îl scotea din sărite; aparenta lui incapacitate de a spune altceva decât exact ce-i venea în gând avea fără greș același efect asupra ei. Era cel mai literal om pe care îl întâlnise vreodată.

— Bine, zise ea. Îți voi spune de ce mă uit la tine așa, Roland. Ce ai făcut tu acum a fost un truc ieftin. Ai spus că nu mă vei plesni, că nu mă poți plesni, chiar dacă aș feșteli-o... dar fie ai mințit, fie ești foarte prost, iar eu știu că nu ești prost. Oamenii nu palmuiesc întotdeauna cu mâinile, după cum orice bărbat și orice femeie din rasa mea poate depune mărturie. În locul din care vin eu avem o vorbă: „Pot fi rupt în bătaie...”

— „...dar tachinările nu mă ating”, încheie Roland.

— Ei, nu e tocmai așa, dar cred că ești pe aproape. Oricum, indiferent cum o spui, rămâne o gogoriță. Doar nu de pomană se zice că ceea ce ai făcut tu e „bătaie cu gura”. Cuvintele tale mă dor, Roland – chiar vrei să stai acolo și să spui că n-ai știut că va fi așa?

Ea ședea în scaunul cu rotile, uitându-se în sus la el cu o curiozitate sinceră, luminoasă, iar Roland își spuse – nu pentru prima oară – că fețele palide borâte din lumea lui Susannah trebuie că fuseseră înși foarte curajoși, fie foarte proști ca să i se opună ei, infirmă în scaun cu rotile sau nu. Și, cum umblase printre ei, nu credea că răspunsul era bravura.

— Nu m-am gândit și nu-mi pasă de sentimentele tale, zise el, calm. Te-am văzut că-ți arăți dinții și am știut că vrei să muști, așa că ți-am băgat o zăbală-n gură. Și a funcționat... nu-i așa?

Expresia ei era acum una de uimire rănită.

— *Nemernicule!*

În loc să-i dea un răspuns, Roland luă pistolul din tocul ei, deschise butoiașul cu degetele rămase la mâna dreaptă și începu să-l reîncerce cu mâna stângă.

— N-am întâlnit niciodată unul mai arogant ca...

— Aveam nevoie să muști, zise el pe același ton calm. Dacă n-o făceai, ai fi tras complet aiurea – cu mâna și pistolul în loc de ochi și minte și inimă. Dacă a fost un truc? Dacă a fost o aroganță? Nu cred. Cred, Susannah, că tu ai fost cea în al cărei suflet stătea cuibărită aroganța. Cred că tu ai fost cea căreia mîntea-i stătea la trucuri. Asta nu mă deranjează. Dimpotrivă. Un pistolar fără dinți nu e pistolar.

— Fir-ar să fie, eu nu sunt un pistolar!

El o ignoră; își putea permite să o ignore. Dacă ea nu era pistolar, atunci el era un billy-bumbler.

— Dacă ar fi fost un joc, poate că m-aș fi comportat altfel. Dar asta nu-i un joc. E...

Duse mâna teafără la frunte și o ținu acolo un moment, cu degetele deasupra tâmpiei drepte. Vârfurile degetelor, observă ea, tremurau ușor.

— Roland, ce te doare? Întrebă pe un ton scăzut.

Mâna coborî încet. Pistolarul introduse butoiașul la locul lui și puse revolverul în tocul cu care era încinsă ea.

— Nimic.

— Ba e ceva. Am văzut eu. Și Eddie a văzut. A început imediat ce am părăsit plaja. Ceva nu e bine și se agravează.

— Totul e bine, repetă el.

Ea întinse mâinile și le luă pe ale lui. Furia o părăsise, cel puțin pentru moment. Se uită îngrijorată în ochii lui.

— Eu și Eddie... asta nu este lumea noastră, Roland. Fără tine, am muri aici. Am avea armele tale, și știm să tragem cu ele, căci ne-ai învățat să facem asta destul de bine, însă tot am muri. Noi... noi depindem de tine. Așa că spune-mi care e problema. Dă-mi voie să te ajut. Dă-ne voie amândurora să te ajutăm.

Roland nu fusese niciodată un om care să se înțeleagă pe sine profund sau să-i pese de asta; conceptul de conștiință de sine (darămite acela de autoanaliză) era străin de el. Pe el îl caracteriza acțiunea – își consulta iute ființa lăuntrică, complet misterioasă, și acționa. Dintre toți, el fusese cel mai bine alcătuit, un om al cărui miez profund romantic era închis într-o cutie de o simplitate brută, ce consta din instinct și pragmatism. Aruncă și acum o privire grăbită spre interior și ajunse la concluzia că trebuie să-i spună totul. Era ceva cu el. O, da, într-adevăr! Era o problemă cu mintea, ceva la fel de simplu ca firea sa și la fel de ciudat ca strania lui viață de rătăcitor spre care îl împinsese acea fire.

Deschise gura pentru a rosti: *Îți zic eu care-i problema, Susannah, și-ți zic doar în trei cuvinte. Îmi pierd mințile.* Înainte însă de a putea începe, în pădure se mai prăbuși un copac – se prăbuși cu un uruit puternic, strivitor. De data aceasta, copacul căzu mai aproape, iar ei nu mai erau concentrați pe un test de voință deghezizat în lecție. Îl auziră amândoi, amândoi auziră croncănitul agitat al ciorilor care-l urmă și amândoi înțeleseră faptul că arborele căzuse aproape de tabăra lor.

Susannah întorsese capul în direcția sunetului, dar acum ochii ei, mari și nedumeriți, reveniră la chipul pistolarului.

— Eddie! zise ea.

Un strigăt se ridică din marea verde-crud a pădurii din spatele lor – un strigăt de furie, necuprins. Căzu alt copac, și apoi altul. Sunetul produs semăna cu un tir de mortier. *Lemn uscat*, gândi pistolarul. *Copaci morți.*

— Eddie! De data aceasta, Susannah strigă numele. Orice ar fi, e aproape de Eddie!

Măinile ei zburară la roțile scaunului și începură greaua misiune de a-l întoarce pe loc.

— Nu avem timp pentru asta.

Roland o prinse de subsuori și o ridică din scaun. O mai purtase în brațe înainte, atunci când drumul îngreuna mersul în scaun – amândoi bărbații o purtaseră –, însă ea tot fu uimită de rapiditatea lui stranie, nemiloasă. Acum era în scaunul cu rotile, un obiect pe care îl cumpărase de la cel mai bun magazin cu articole medicale din New York City, în toamna lui 1962, și-n următorul moment stătea într-un echilibru precar pe umerii lui Roland, ca o majoretă, coapsele ei musculoase strângându-i gâtul de o parte și de alta, iar el cu palmele

deasupra capului, apăsând-o pe șale. Începu să alerge cu ea, cizmele lui scâlciate lovind pământul presărat cu ace de brad, între fâgașele lăsate de scaunul ei.

— Odetta! strigă el, revenind în acest moment de stres la numele pe care ea îl purtase când o cunoscuse. Nu pierde pistolul! Pentru numele tatălui tău!

Sprinta printre copaci acum. O broderie de umbre cu pete de soare trecea peste ei în mozaicuri mișcătoare, în vreme ce Roland mărea pasul. Mergeau la vale acum. Susannah ridică mâna stângă pentru a se feri de o ramură care voia să o doboare de pe umerii pistolarului. În aceeași clipă, coborî mâna dreaptă la mânerul anticului revolver, ținându-l.

Un kilometru și jumătate, gândi ea. *Cât îți ia să parcurgi distanța asta în alergare? Cât, când el galopează în ritmul ăsta? Nu mult, dacă nu va aluneca pe acele astea de pe jos... dar poate prea mult. Dă, Doamne, să fie bine... fă ca Eddie al meu să fie bine!*

Ca răspuns, Susannah auzi bestia fără chip scoțând din nou un strigăt. Vocea aceea necuprinsă era ca un tunet. O osândă.

2

Era cea mai mare creatură din pădurea care odinioară fusese cunoscută sub numele de Marea Pădure de la Apus, și cea mai vârstnică. Mulți dintre ulmii vechi și mari pe care Roland îi observase în vale fuseseră doar niște mlădițe înfipte în sol când ursul ieșise din străfundul neștiut al Lumii Dinafară, asemenea unui rege sălbatic, rătăcitor.

Cândva, Oamenii Vechi trăiseră în Pădurea de la Apus (urmele lor le găsisese Roland din loc în loc, în ultimele săptămâni) și plecaseră de teama colosalului urs ce nu murea. Încercaseră să-l ucidă, când descoperiseră că nu erau singuri pe noul teritoriu pe care veniseră, însă chiar dacă săgețile lor îl infuriuau, nu-i produceau nicio stricăciune. Iar el nu era confuz în legătură cu *sursa* chinului său, cum erau celelalte bestii din pădure – chiar și servalii prădători care sălășluiau și-și făceau nevoile pe dealurile de nisip dinspre vest. Nu, ursul știa de unde veneau săgețile. Știa. Și pentru fiecare săgeată care își găsea ținta în carnea de sub pielea lui lăsată, el lua trei, patru, poate chiar și o jumătate de duzină

dintre Oamenii Vechi. Copii, dacă putea pune laba pe ei; femei, dacă nu putea. Pe războinici îi disprețuia, iar aceasta era culmea umilinței.

Într-un sfârșit, când adevărata sa natură le devenise clară, încercările lor de a-l ucide încetaseră. El era, desigur, încarnarea unui demon – ori umbra unui zeu. I-au spus Mir, ceea ce pentru oamenii aceia însemna „lumea de dincolo de lume“. Avea o înălțime de douăzeci și unu de metri și, după optsprezece sau mai multe secole de domnie necontestată în Pădurea de la Apus, era pe moarte. Poate motivul morții sale fusese la început un organism microscopic din ceva ce mâncase sau băuse; poate era vârsta înaintată; cel mai probabil era o combinație a celor două. Cauza nu avea importanță; rezultatul final însă – o colonie de paraziți care se înmulțeau rapid și îi scormoneau fabulosul creier – avea. După ani întregi de luciditate brutală, calculată, Mir o luase razna.

Ursul prinsese de veste că din nou erau oameni în pădure; pădurea era regatul său și, chit că era nemărginită, nimic important din ceea ce se petrecea acolo nu-i scăpa din vedere mult timp. Se retrăsese din calea nou-veniților, și nu fiindcă s-ar fi temut de ei, ci fiindcă nu avea nicio treabă cu ei și nici ei cu el. Apoi paraziții își începuseră lucrarea și, pe măsură ce nebunia lui crescuse, el devenise tot mai sigur că era vorba din nou de Oamenii Vechi, că aceia care întindeau capcane și dădeau foc pădurii se întorseseră și că-n scurt timp își vor relua vechile obiceiuri proaste. Doar când zăcea în ultimul său bârlog, la aproximativ cincizeci de kilometri de nou-veniți, mai bolnav la fiecare răsărit de soare decât fusese la apus, cu o zi în urmă, ajunsese să creadă că Oamenii Vechi reușiseră în sfârșit să găsească o armă eficientă: otrava.

Venea de data aceasta nu ca să se răzbune pentru cine știe ce rană minoră, ci să-i stărpească până la ultimul, înainte ca otrava lor să-și facă efectul complet... și-n timp ce se apropia, orice gând îi pieri. Rămaseră doar furia roșie, bâzâitul ruginit al instalației de pe capul său – mecanismul rotitor dintre urechile lui, care își făcuse treaba într-o liniște dulce – și un simț olfactiv sporit în chip ciudat, care-l ducea fără greș spre tabăra celor trei pelerini.

Ursul, al cărui nume real nu era Mir, ci cu totul altul, își croia drum prin pădure ca o clădire mișcătoare, un turn răpciugos cu ochi roș-maronii. Ochii aceia străluceau de febră și nebunie. Capul uriaș, împodobit acum cu o ghirlandă de ramuri rupte și ace de brad, se clătina neîncetat

dintr-o parte în alta. Din când în când, strănuta, o explozie infundată – Hap-CIU! – și nori de paraziți albi forfotitori țâșneau din nările lui ude. Labele ursului, cu gheare curbate, lungi de un metru, smulgeau copacii. Umbla în două picioare, lăsând urme adânci în solul negru, moale, de sub arbori. Puțea a balsam proaspăt și a excremente vechi, stătute.

Instalația de pe capul său bâzâia și scârțâia, scârțâia și bâzâia.

Traseul ursului era aproape neabătut: o linie dreaptă care avea să-l ducă la tabăra celor care cuteseră să se întoarcă în pădurea sa și să-i umple capul cu această agonie verde-închis. Oameni Vechi sau Oameni Noi, moartea îi aștepta. Când întâlnea un copac mort, părăsea uneori drumul drept cât să-l doboare la pământ. Uruitul sec, exploziv, al căderii lui îl bucura; după ce arborele se prăbușea cât era de lung sau rămânea proptit de un alt copac, ursul își continua drumul printre sulite piezișe de lumină în care pluteau particule de rumeguș.

3

Cu două zile în urmă, Eddie Dean reîncepuse să cioplească – prima dată când încerca asta de la vârsta de doisprezece ani. Ținea minte că-i făcea plăcere și credea că se și pricepuse la asta. Nu-și aducea aminte partea aceea, nu foarte bine, însă avea cel puțin un indiciu în acest sens: Henry, fratele lui mai mare, ura să-l vadă ciopliind.

Oo, ui' la fetiță! spunea Henry. *Azi ce faci, fetiță? O casă pentru păpuși? Un țucal în care să faci pipi? Oo... ce FRUMOS!*

Henry niciodată nu-i spunea direct lui Eddie să nu facă ceva; nu venea niciodată la el să spună: *Nu vrei să termini cu aia, frate? Vezi tu, îți iese binișor, iar când faci ceva ce-ți iese binișor, eu devin nervos. Fiindcă, vezi tu, eu sunt cel care trebuie să se priceapă binișor la treburi pe aici. Eu. Henry Dean. Așa că, frate drag, cred c-o să te zgândăresc pentru te miri ce. N-o să vin să-ți zic direct: „Nu face asta, mă enervează“, pentru că așa părea, știi tu, puțin dus cu pluta. Dar o să te zgândăresc, că asta fac frații mai mari, nu? E o parte a imagini. O să te zgândăresc și o să fac glume pe seama ta până când tu... mama mă-sii... O SĂ TERMINI! Bine?*

Păi, nu era bine, nu tocmai, dar în casa Dean lucrurile de regulă mergeau așa cum voia Henry să meargă. Și până foarte de curând,

IBRIS

We know
in order

asta păruse în ordine – nu bine, dar în ordine. Exista o diferență mică, dar crucială, dacă era permis. Existau două motive pentru care asta părea în regulă. Unul era un motiv principal; celălalt era unul secundar.

Motivul principal era acela că Henry trebuise să Aibă Grijă de Eddie atunci când doamna Dean era la serviciu. Trebuise să Aibă Grijă tot timpul, fiindcă odată familia Dean avusese și o *fiică*, dacă era permis. Ar fi avut cu patru ani mai mult ca Eddie și cu patru mai puțin decât Henry, dacă ar fi trăit, dar tocmai asta era chestia, înțelegi, căci ea nu trăise. Ea fusese călcată de un șofer beat când Eddie avea doi ani. Fetița urmărea un joc de șotron pe trotuar atunci când se întâmplase.

În copilărie, Eddie se gândise uneori la sora lui atunci când îl asculta pe Mel Alien comentând meciuri la Yankee Baseball Network. Cineva lovea o minge zdravăn și Mel urla: „*Sfinte mare, a nimerit-o din plin! PA ȘI PUS!*” Ei bine, bețivul o nimerise din plin pe Gloria Dean, sfinte mare, pa și pusi. Gloria era acum pe puntea aia superioară din cer, și asta nu se întâmplase fiindcă ea ar fi avut ghinion sau fiindcă statul New York hotărâse să nu suspende permisul ticălosului după a treia amendă pentru conducere sub influența băuturilor alcoolice, ori măcar fiindcă Dumnezeu se aplecase să ia o alună de pe jos; se întâmplase (așa cum doamna Dean le spunea deseori fiilor ei) fiindcă nu era nimeni în preajmă să Aibă Grijă de ea.

Datoria lui Henry era să se asigure că nimic de felul acesta nu i se întâmpla lui Eddie. Asta fusese datoria lui și și-o făcuse, dar nu fusese ușor. Henry și doamna Dean erau de acord măcar asupra acestui lucru. Amândoi îi aminteau deseori lui Eddie cât de mult se sacrificase Henry păzindu-l de șoferi beți și tâlhari și drogați și posibil chiar de extraterestri răuvoitori care zburau probabil în apropierea punții superioare, extraterestri care puteau hotărî oricând să coboare din OZN-urile lor pe jet-schiuri propulsate cu energie nucleară pentru a răpi copii mici, ca Eddie Dean. Așa că era greșit să-l enerveze pe Henry mai mult decât îl enervase deja această teribilă responsabilitate. Dacă Eddie făcea *totuși* ceva care îl enerva pe Henry, Eddie trebuia să înceteze imediat. Acesta era un mod de a-l răsplăti pe Henry pentru tot timpul petrecut Având Grijă de el. Când priveai lucrurile în felul acesta, înțelegeai că a face lucrurile mai bine decât Henry era foarte nedrept.

Apoi, era motivul secundar. Acel motiv (lumea de dincolo de lume, s-ar putea spune) era mai puternic, întrucât niciodată nu putea fi rostit

că voce tare: Eddie nu-și putea permite să fie mai bun decât Henry aproape la nimic, deoarece Henry, în cea mai mare parte, nu era bun la nimic... decât să Aibă Grijă de Eddie, desigur.

Henry îl învățase pe Eddie să joace baschet pe terenul din apropierea blocului cu apartamente în care locuiau – situat într-o suburbie în care domnea betonul, unde turnurile din Manhattan se profilau la orizont ca un vis și unde ajutorul social era rege. Eddie era cu opt ani mai mic decât Henry și mult mai scund; era însă și mult mai rapid. Avea un instinct natural pentru joc; îndată ce ajungea pe terenul cu beton crăpat, umflat, cu mingea în mâini, mișcările păreau să-i facă terminațiile nervoase să sfârșie. Era mai iute, dar asta nu era cine știe ce. Cel mai important era următorul lucru: era *mai bun* decât Henry. Dacă n-o știa după rezultatele jocurilor ad hoc în care se implicau uneori, trebuia să o știe după privirile mânioase și pumnii tari pe care Henry i-i aplica deseori în braț, în drum spre casă. Pumnii aceia erau, chipurile, glumițe ale lui Henry – „Ai tresărit, ia două!” striga Henry cu veselie, și apoi *paf-paf!* în bicepsul lui Eddie, cu un deget ridicat, îndoit de la a doua falangă – doar că nu păreau glumițe. Păreau avertismente. Păreau modul lui Henry de a spune: *Să nu care cumva să-mi iei fața și să mă faci să cad de fraier când sari la coș, frățioare; să nu care cumva să uiți că Eu am Grijă de Tine!*

La fel stăteau lucrurile cu cititul... baseballul... leapșa... matematica... chiar și la coardă, care era un joc pentru fete. Că era mai bun la acestea, sau putea fi mai bun, era un secret ce trebuia păstrat cu orice preț. Întrucât Eddie era fratele mai mic. Întrucât Henry Avea Grijă de el. Dar cea mai importantă parte a motivului secundar era și cea mai simplă: aceste lucruri trebuiau tănuite fiindcă Henry era fratele mai mare al lui Eddie și Eddie îl adora.

În urmă cu două zile, pe când Susannah jupuia un iepure și Roland pregătea cina, Eddie fusese în pădure, la sud de tabăra lor. Văzuse un clot noduros pe buturuga unui copac proaspăt rupt. Un sentiment ciudat – bănuia că era cel pe care oamenii îl numeau *déjà-vu* – îl năpădisese

și el se trezise că privește fix mlădița, care aducea cu o clanță deformată. Simți că i se usucă gura.

După mai multe secunde, înțelese că se uita la ciotul care creștea din buturugă, dar se gândea de fapt la terenul de joacă din spatele clădirii în care locuiseră el și Henry – se gândea la cum era să simtă betonul cald sub fund și miasele grele de gunoi ce veneau dinspre tomberonul de după colț, pe alee. În această amintire avea o bucată de lemn în mâna stângă și un cuțit de descojit, luat din sertarul de lângă chiuvetă, în cea dreaptă. Ciotul de pe buturugă trezise amintirea acelei scurte perioade, când se îndrăgostise lulea de cioplitul în lemn. Doar că amintirea era atât de adânc îngropată, încât la început nici nu-și dăduse seama ce era.

Ce-i plăcuse cel mai mult la cioplit era partea cu *văzutul*, care se petrecea chiar înainte să te pui pe treabă. Uneori vedeai o mașină sau un camion. Alteori un câțel sau o pisică. O dată, își amintea, fusese chipul unui idol – unul dintre monoliții aceia înfricoșători de pe Insula Paștelui, pe care îi văzuse într-un număr din *National Geographic*, la școală. Acela se dovedise a fi unul bun. Jocul era să afli cât de mult puteai scoate din lemn fără să-l rupi. Nu puteai niciodată să scoți totul, dar dacă aveai mare grijă, puteai uneori să obții destul de mult.

Era ceva în ciotul de pe marginea buturugii. Credea că ar putea fi capabil să o scoată destul de bine la iveală folosind cuțitul lui Roland – era cea mai ascuțită și mai ușor de mănuit unealtă pe care o folosisese vreodată.

Ceva înlăuntrul lemnului, așteptând docil pe cineva – cineva ca el! – care să vină și să-i dea formă. Să-l elibereze.

Oo, ui' la fetiță! Azi ce faci, fetiță? O casă pentru păpuși? Un țucal în care să faci pipi? O praștie, ca să te poți preface că vânezi iepuri, fix ca băieții mari! Oo... ce FRUMOS!

Simți un val neașteptat de rușine, o senzație că greșește; acea senzație puternică a secretelor care trebuie păstrate cu orice preț, și atunci își aminti – din nou – că Henry Dean, care devenise în ultimii ani ai vieții marele narcoman docent și eminent, era mort. Înțelegerea acestui lucru încă nu-și pierduse puterea de a surprinde; continua să-l afecteze în moduri diferite, uneori cu durere, uneori cu vinovăție, alteori cu furie. În această zi, cu două zile înainte ca ursul cel mare să iasă din

coridoarele verzi ale pădurii, îl afectase în cel mai surprinzător mod posibil. Simțise ușurare și o bucurie crescândă.

Era liber.

Eddie împrumutase cuțitul lui Roland. Îl folosisese pentru a tăia cu precizie în jurul ciotului de lemn, apoi îl adusesese cu el și se așezase sub un copac, întorcându-l pe toate părțile. Nu se uita *la* el; se uita *în* el.

Susannah terminase cu iepurele. Carnea fu pusă în oala de pe foc; pielea o întinse pe două bețe, legând-o cu șnururi de piele din desaga lui Roland. Mai târziu, după masa de seară, Eddie urma să o curețe. Folosindu-se de forța brațelor, ea se trase fără efort spre locul unde Eddie stătea cu spatele proptit de pinul bătrân și înalt. La foc, Roland presăra niște ierburi misterioase – și fără îndoială delicioase – în oală.

— Ce faci, Eddie?

Eddie descoperi că-și înfrânează o pornire absurdă de a ascunde la spate ciotul de lemn.

— Nimic, zise el. Mă gândeam, știi, să cioplesc ceva. Făcu o pauză, apoi adăugă: Nu sunt foarte priceput, însă.

Sună ca o încercare de a o asigura pe ea de acest fapt.

Susannah îl privi cu îndoială. Un moment, femeia păru pe cale să spună ceva, apoi ridică doar din umeri și-l lăsă în pace. Nu avea idee de ce părea rușinat că-și petrece puțin timp ciopliind – tatăl ei o făcea deseori –, dar dacă era un subiect despre care Eddie simțea nevoia să vorbească, Susannah credea că el va vorbi la momentul oportun.

Eddie știa că sentimentul de vinovăție era stupid și inutil, însă știa și că se simțea mai în largul său atunci când cioplea, iar Roland și Susannah erau plecați din tabără. Aparent, vechile obiceiuri mureau greu. A scăpa de heroină era un joc de copil pe lângă a scăpa de propria-ți copilărie.

Atunci când ei *erau* plecați (la vânatoare sau la tragere sau la straniul mod de școlarizare al lui Roland), Eddie descoperia că este capabil să se ocupe de bucata lui de lemn cu o dibăcie surprinzătoare și o plăcere sporită. Forma era acolo, în definitiv; în privința aceasta avusese dreptate. Era o formă simplă, iar cuțitul lui Roland o scotea la iveală cu o ușurință stranie. Credea că o va putea scoate aproape în totalitate și asta însemna că praștia chiar se putea dovedi o armă practică.